

Десь там, у дереві на гіллі,
Відпочива совуня Еллі.
Вона, маленька, любить нічку,
Коли зоря запалить свічку.

Однак під місяцем сова
Сидить понура і сумна.
Чого б то Еллі сумувати?
— Було б чудово друзів мати!

Утретє небо зазоріло
І землю сонечко зігріло.
А наша Еллі-відчайдуха
Застрягла в рясці аж по вуха!

На щастя, прискакав Жабенко
Допомогти малій хунетько.
— Нехай сова ти чи цабе,
Я квакати навчу тебе!

Якщо угору я стрибаю —
Над горизонтом місяць сяє.
Та щойно до землі повзу —
Вже сяє місяць унизу.

І поки я отак гуляла,
Мені одне на думку спало:
У нашім світі кожна річ
Слід розглядати зусібіч.

І правда в тому є, малята,
Щоб кожна думку шанувати.
Тож обійміться любо й гречно,
Закінчуйте вже суперечку.

А наостанок я вам радо
Найголовнішу дам пораду:
Чи радість в тебе, а чи туга —
Ніяк не обійтись без друга.